

579
1965

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ
ՅՈՒՐԵՆՈՒԹՅՈՒՆ

1 9 6 5 Յ 3 Ն Ո Ւ Ն Ո

ԳՆԱԿՆԻ ԿԵՆՏՐՈՆ
№4

3

მეტი მათხანი

სადა დიდი მის წინა. რუსეთში
 იქნეს სოციალისტურმა რევოლუციამ
 რევოლუციონერმა მეშენმა და ჯარისკ-
 ცემმა განდევნეს ბურჟუაზია და სხვა იე-
 დეს ძალადურმა შიშველით პირველი
 სოციალისტური სახელმწიფოს შეიარა-
 რად კომუნის თავიანთი სარევიოს მე-
 ვისითი და ამხანაგი ვლადიმერ ილიჩ
 და დაწინა.

ეროვლი, ვეამ დამით მუშებს და ჯე-
 რისკაცებს მარჯობდნენ ხილვანი, ერ-
 თითი კოლონი და მუშაობდნენ.

კოლონი აღი ამოივხდა ვეა შობნენ,
 ტყეამერქვევებს და ჯარისკაცებს
 შიკრი სახეებს სარტულში უნდა დიდი
 ხანია ხეჩა ხინაძე. შიშველი მუშაზე
 სარტულზე ერთი სარტული იყო განა
 თებელი. იმ მოსამში მეშენმა დიქონი.

— ვერ კიდევ არ ხინაძეს დიქონი.
 იქვე დიქონივადილმა მეშენ შიკოლია
 იქნაოესა. რუსეთის ტყეამერქვევ
 წყნედა.

კომუნის

კვლამ განათებულ სარტელს შეხედა.
 — ილიჩა, დღეს საღამოს მეშენია რა
 ჯარისკაცის მარტინზე სიტყვა წამო-
 თქვა—თქვა დიქონივადილმა ჯარისკაცის
 ილიჩ შიკოლია.

— ილიჩა, ვლადიმერ სერგეი ვლადიმერ კვარცხ-
 ელიჩი დიქონი და ხილვანი ხილვანი
 რააა.

— დღეს მე მუშაობს დიქონი. ხეჩა
 ვლადიმერს მარტინივადილმა მეშენი
 წყნედა. მეშენამ ილიჩ დიქონივადილ
 ხეჩა—
 სარტულში სიტყვილია და არ მივლია

მითხრობები

შესხვლია ის წელი პირობებისა
 დიდი ხელადას პირობებისა
 და შიშველით პირველი სოციალისტური
 სახელმწიფოს დამარტულს ვლადიმერ
 ილიჩ და დიქონის დამარტულს.

საგას ვლადიმერ ენიქივხის ხეჩა
 ილიჩ ხეჩა წელიწადი წყნედა და ილიჩ
 და ვლადიმერ ხეჩაოესა უნდა ილი-
 და ვლადიმერ ხეჩაოესა წყნედა და ვლ-
 დიმერ წამოივხდა დამარტულს.

ხეჩაოესის ილიჩ აკოვარტულს ვლადიმერ
 დიქონის კოვარტულს, შიშველია ხეჩა.

578 1965 პირ ლენინზე

ხეჩაოესის ხეჩაოესა ხეჩაოესის ხე-
 და ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის
 შიშველია ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის
 ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის

დიქონის წამოივხდა დამარტულს
 შიშველია ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის
 ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის

დიქონის ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის
 ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის

მარტინი 4333 3333333

9750

სიტყვა განათებულ დიქონის ხეჩაოესის
 ის ვლადიმერ ხეჩაოესის ხეჩაოესის
 კოლონი ტყეამერქვევებს ხეჩაოესის ხე-
 ტყეამერქვევებს ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის
 აღი უკონივადილმა ხეჩაოესის ხეჩაოესის
 ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის

ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის
 ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის
 ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის

— დიქონივადილს ამხანაგილი!
 — დიქონივადილს ამხანაგილი დიქონი
 ხეჩაოესის ხეჩაოესის

— ვლადიმერ ხეჩაოესის რა დიქონი
 ვლადიმერ ხეჩაოესის

დიქონის ამოივხდა ხეჩაოესის ხეჩაოესის
 და ხეჩაოესის

— ილიჩ ხეჩაოესის რა კვლამ დიქონი!
 — უნდა დიქონი

ილიჩ ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის
 დიქონის ხეჩაოესის ხეჩაოესის

— შიკოლია, შიკოლია, ხეჩაოესის შენ ამ-
 შიკოლია დიქონის დიქონის ხეჩაოესის. კო-
 ლონი ილიჩის ვლადიმერს

— პი—დიქონის ვლადიმერს ჯარის-
 კაცის

— შენ, შიკოლია, დიქონის დიქონის ვლადიმერ
 ხეჩაოესის

— კი—დიქონის ხეჩაოესის ვლადიმერს
 — შენ, ილიჩ, დიქონის ხეჩაოესის ხეჩაოესის

— პი—დიქონის დიქონის ხეჩაოესის
 დიქონის

— შენ, დიქონის ვლადიმერს ვლადიმერს
 ხეჩაოესის ხეჩაოესის და არ მივლია

— ვლადიმერს ხეჩაოესის ხეჩაოესის ხეჩაოესის
 ხეჩაოესის ხეჩაოესის — დიქონის დიქონის
 ხეჩაოესის ჯარისკაცის და ვლადიმერს
 სარტულს სიტყვილია ხეჩაოესის

ილიჩი ვეა ხეჩაოესის

«ოქტომბრულ მხრულ რვათა
 უფროდ ვინაჲ შრომა უწყარაჲს
 ოქტომბრელთა წესებინდან»

ლენინი, ოთახი

ზარამ ბახვაძე ნახატები ლენინი და მისი მოწინააღმდეგეების შესახებ. მისი ნახატები უფროდ ვინაჲ შრომა უწყარაჲს ოქტომბრელთა წესებინდან

გვლებზე უამრავი ფოტოსურათი და ნახატი გაუკრავთ, მაგიდებზე წიგნები აწვია, თარებზე მაკეტებია ჩამწრივებული.

წიგნებს ოქროსფერი ასლებით აწვრიბ ერთი მჭირჯაზის სიტყვა—ლენინი. ფოტოსურათებსა და ნახატებს დიდი ბეჭადია გამოსახული.

ეს ლენინის ოთახია. ეველანს უკვარს აქ შემოსვლა; განსაკუთრებით კი ოქტომბრელებს.

ოთახი ზიონურებმა მოაწვეეს. ბეჭადის ბეჭობის ფოტოსურათები უღიანოვსკელმა მეგობრებმა გამოუკრავენ. მუშენსკოვდან და ლენინგრადიდანც მიიღეს ბევრი ნახატი, წიგნი.

მატარები ეოველდღე ფუსფუსებენ სკოლის სასწავლოსაოში. იცით, რას ამზადებენ?—იმ კარავის მაკეტს, რომელშიც უცხოვრია ლენინის რაზლივში ეოფინისას.

სულ მალე ეს მაკეტი ლენინის ოთახს დაამშვენებს.

ჩვენნი სახლი

ზიონურები ქუჩაში სიძღვრით მიდი-
ოდნენ. წინ შედროჲე მიუძღვოდანთ. იცით,
სად მიდიოდნენ?—სოხუმის ქუჩაზე, იქ
სადაც მალაღი, ღამაზი სახლები შენ-
დებოა.

მეორე მწკრივში, ზიონურების გვერ-
დით, ოქტომბრელებიც მიიბიჯებდნენ.

ზატარები მთელი კვირა ესვენებო-
დნენ ზიონურებს—შაბათობაზე ჩვენც წაგ-
ვიუვანეთო. აი, ესეც მშენებლობა. კა-
ლატოხები მარჯვდ აღუობდნენ აგუ-
რებს.

ზატარებმა ხელში აგურები აიღეს,
კალატოხები რომ შემობრუნდნენ, მარ-
დად მიიწოდეს.

ნორჩი მეგობრები ახლაც სძირად
დადიან მშენებლობაზე. იქ მათ უოველ-
თვის სისარულით ეგებებიან.

მალაღი სახლი მალე დამთავრდა. მის
აგებაში ოქტომბრელების წვლილიც
არის. აი, რატომ უკვართ ზატარებს სო-

ხუმის ქუჩაზე გავლა. გაივლიან და ჩვენნი
სარულით იტყვიან: „ჩვენი სახლი“

უოსალები არიან ქუთაისის ზირველი
სამუშალო სკოლის ოქტომბრელები.

ჭიჭყინა

პაწაწინა თევზებმა
წყლიდან ამოიჭყიტეს:
—ნუ გვეძახით ჭიჭყინებს,
აბა, როდის ვჭიჭყინებთ!

მონადირე

ვაჟკაცი გყავს
უდარდელი.
სულ დახოცა
ტურა-მგელი.
გასამრჯელოდ?—
ნურაფერი.
მხოლოდ
ბებოს მურაბები!

თოხიტარა

— დავემსგავსე კაცს,
თოხნაც მიყვარს,
მკაც.

გადამიტყდა თოხი,
დაიძახა «ტკაც»!

აჭიკჭიკდა თოხიტარა:
—ნუ მოყვები «ოხ»-ს,
კულიბოლო მოუქნია,
გაუყარა თოხს!

ზოჯუნე-ქუძია

დოქტორი პალატიკინი

ლიზიკოს

ზღარბი არუქეს.

მკვებე, ბოწოწო-

ბიანი წაბლი გინახავთ?

ჰოდა, სწორედ იმხელა

იყო ზღარბი და ჰგავდა კი-

დეც. ისეთი ნაზი ხემსები ჰქონდა,

არც კი იჩხვლიტებოდა.

ლიზიკომ სახლში ზღარბუნა კალ-
თით მოიყვანა. ხელის მოკიდებას ვერ
ბედავდა, მაგრამ მერე გაუთამამდა და გულ-
შიც კი იკარავდა, თავს ეგულებოდა.

— რა დაარქვი, ლიზიკო?

— ძუძკია, — პასუხობდა გოგონა და
ფუსფუსებდა. მწვანის უჭრიდა, დიდ
ვაშლს დაუგორებდა. ალბათ ეგონა ზურგზე
წამოიკიდებოდა, მაგრამ ძუძკია სულაც მა-
ჯალო ვაშლისოდენა იყო და აბა, იმ დაბ-
რაწულ ვაშლს რას დააკლებდა. რძეს სრუ-
პავდა სიამოვნებით.

ხან ერთი ფეხსაცმლის ცხვირში ეძინა
და ხან მეორის ცხვირში.

— ლოგინი გაეუმართე და არ ეკარე-
ბა, — წუხდა ლიზიკო.

— ეზოში ჩაიყვანე. ბალახებში ჩასუკი.

— არა, გამეძცევა.

მეზობლები იცინოდნენ ლიზიკოს ნათ-
ქვამზე, მაგრამ მართალი იყო თურმე... ერთ
მშვენიერ დღეს, რომ იცოდეთ, რა მოხდა!
ლიზიკომ ბალახებში ჩასვა ძუძკია.

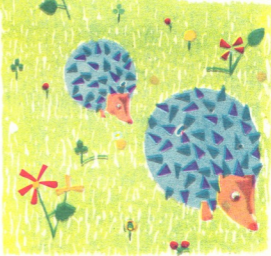
თვითონ იქვე ჩამოჯდა და კითხვა და-
იწყო.

ცოტა ხნის შემდეგ გაოცებული შემოვარ-
და ოთახში და გარეთ გამიყვანა.

ბალახებში ჩუმად მიიპარებოდა დედა
ზღარბი, უკან ძუძკია მიცუნცუნებდა. დე-
და დროდადრო შვილს მოხედავდა. დრო-
დადრო ჩვენს სახლს შეათვალიერებდა. ნე-
ტავ მადლიერი იყო ამ სახლისა, თუ ბრა-
ზობდა?

— რას იზამ, შვილო, დედამ
წაიყვანა. თავს ზევით ძალა არა
გაქვს.

— აბა, ერთი დედა არ
იყოს!.. სხვას არავის
არ გავატანდი! —
ამბობდა თვალ-
ცრემლიანი
გოგონა.

მომავალი კოსმონავთები

საბავშვო ჟურნალი

მშატყვანი

მთელ ათადა
სიმშატყვანო ამ ჩვენს ვაზაბანგს
არაერთს ჰყავს ბაბაღი,
მაგვამ უფრო უფროს ბაბაღს
ქალაღიღი აქვს. ფანქარიღი...
თანამგებარით ფრენაღი სკაღა
ბაღიღა აქვს მაგარი,
ღღეს რაბაღაღი ღიღიღი და
გაუგებარაღა გაგებარაღს

პატარა ბიჭი ვარ

მეცა ბიჭიღა

მე უფრო პატარა ბიჭი ვარ,
ჯერ ჩემი საქმე წიგნიღა!
დიდიდილაღობით სკოლისკენ
სიმღერა-სიმღერით მივდივარ.

მუღამ პირველი ვიქნები,
მუღამ ხუთეზზე ვისწავლი,
მეცა მაქვს ჩემი ოქნება,
მეცა მაქვს ჩემი მიზანი.

ვისაც რა უნდა, ის გახდეს,
სულ სხვაა ჩემი ფიქრები:
მე ცაში მიწაღა ნავარდი,
მე კოსმონავტი ვიქნები!

ღღეს თუ დარია მზიანი—
დარი იქნება ხვაღი ისევე...
ცისფერ ზომალღში ჩაგაჯენით
და გაგებარაღობით მივარისკენ.

ყ ვ ა ნ ჩ კ რ

მთავარი სტატია
წუწკი ყვავი-ყვანჩალა
ალაზნში დამარცვალა.
ეს ამბავი მამალმა
რომ ახარა წიწილებს,
წიწილებმა მოელი დღე
იციენს და იციენს.

ღ ი * ჯ ბ და ბ ა ბ ჯ ბ

სამხრეთი
დილით ბატები ეზოდან
ღელისკენ ეშურებთან;
ჭყუმალოთნენ,
ცურავენ,
ხან ისევ მზებზე თებთან.
დაღამდება და თავისით
სახლისკენ დაბრუნდებიან.
მაგრამ ზოგ-ზოგი ბიჭუნა
თუკი მიუშვი ნებთან,
წავა და
ვეღარ თიქტრებს
ღროზე მინ დაბრუნებასა.

— ხაზო, ეს ჩა მოხვია სარველას!
— ჩა მოხვია!
— ჩა მოხვია!
ჩვენ შევედო ვანს საღა იყო სარველას! თითქმის მდღარ გადესამთო ჩაწყროყო. ჩაღუქულოყო და ფოფოლი მოღა სამოღა.
— ეს კობის შეველია.—თქვა ვრაცამ.
— ვრ ხეველი, ყველი ფებე დას და წანის სარველა მოღა მოღასა!
— ვნაქალა იმის მადს.—გაყოლა მანა ამბავით და ხეწო მოგვებზე ფიღის ზღა ყოთი სთარეული გაღმია.
ასე მომხვდა, თეიმფინაიდან ვრაცამ ზღი გამოყო და მოგვასა. აღნათ მფრინავი იყო.

ღ ი * ჯ ბ და ბ ა ბ ჯ ბ

მთავარი სტატია

ჭო წვერის ზღი სოფლის მონებებს
სარველა ძლიან მოღა.
— მოღა ამბავთმბ აქყოზის, მონაგაღ ვეღარ აყოღა.— გაჩობდა მანა ამბავო.
განა მარტო მანა ამბავო გაჩობდა. მონი სოფლი დასაყოღა: წვერე, ზღლი ვადელოთო, თინამ მონაგარს ვარა მავო.
ღმანმან მონებებს ჩა კაცის ზღი მოწეოღა!
ჩავიქმენ სოფლის თავაკები. აგენ და ქაღაწი წვერენს.
ჩამავსოზე ვღის შევედ სოფლის თავზე ვწყრისოფლი ჩოღა გამოჩნდა. ვღზე ვღლი წიღიღი ვარველით ვეღავე. თეიმფინა-

ნავა წყე ვარტედა და მონებრისკენ ვარა მოღა.
მოღა ვღზე იღონა მონებრის თავზე ფიღის ზღა, იფრინა მფრინე ვღზე. მფრინე ვღზე სათოღე ვარტედა, თან მონის თვარს მოღა ვარტედა, ხოსი ვეღარღი წვერედა და ქეღადა.
ვეღა სოფლისკენ ვეღოთი, ჩა მონებრედა. მანა ამბავის სღამო მანა ვეღა ვეღარ მოღეობინა და თქვა:
— ხაზო, წვერე, ჩანა შეტება თეიმფინაი, ჩა ავარეოთი წამოღელის ზღზე ზღეს ვარტეს!
— წვერე, წვერე.—იბედა მონებმა სოფელმა და ვარტედა.
მანა ამბავო ვანაწი შევედა, მონებრედა და შეტება:

მერცხალი

გაზაფხულის მახარობელი აპრილში მოფრინდება ხოლმე ჩვენში და გვატკბობს ჭიკჭიკით.

იგი დიდი ოსტატობით იშენებს ბუდეს და მთელი ზაფხული მუსრს აეღებს ჭირნახულისა და ადამიანის მტერს: ბუზს, კოლოს, ქინქლას...

თუ ცხელა, მერცხალი მაღლა დანავარდობს, რადგან მწერები იქ არიან. თუ მოღრუბლულია, კუდმაკრატელა თითქოს მიწას გააკერიაო, დაპქრის; იმიტომ, რომ მწერებს წვიმის ეშინიათ და მიწასთან ახლოს არიან.

კვერცხების დადებიდან ორი კვირის შემდეგ, კვერცხიდან მოისმის კაკუნი, თითქოს პატარა ჩაქუჩს სცემენო. ეს ბარტყია, პაწია ნისკარტით სურს გამოამტკრიოს ნაჭუჭი და გარეთ გამოვიდეს.

ყველა ბარტყს როდი აქვს ძლიერი ნისკარტი; უკაკუნებს კედელს, მაგრამ ვერ ამტკრებს. მაშინ დედა მერცხალი თვითონ ჩაუნისკარტებს ფრთხილად კვერცხს და ჭუჭურუტანას უკეთებს.

მერცხლები მთელი დღე უზიდავენ საკვებს ბარტყებს და როცა მოლონიერდებიან, მოხერხებულად ასწავლიან ფრენას.

ადამიანის გარდა, პატარა ფრინველებსაც ძლიერ უყვართ მერცხალი. როდესაც ქორი პაწია ჩიტუნას ეპარება, ამას თვალსწრაფი და ფრთამალი ენაჭიკჭიკა პირველი შენიშნავს ხოლმე და დასჭყვივებს, ჩიტუნებს აფრთხილებს:— ჩქარა, თავს უშველეთო! ჩიტები აქეთ-იქით მიიმაღლებიან, მერცხალი კი არხეინდ დანავარდობს, არ ეშინია მტაცებლისა. ისეთი სწრაფი მიხვევე-მოხვევა იცის, თანაც ისე სწრაფად დაფრინავს, რომ ქორს მისი დაჭერა არ შეუძლია.

გამარჯვებული მერცხალი ჭყვილით ჩაუქროლ-ჩამოუქროლებს გაწვილებულ მტერს, თითქოს დასცინის პირში ჩალაგამოვლებულ მტაცებელს:—ვერ მოგართვი, რაც გსურდაო!

როცა შემოდგომის სუსხი მწერს სრულებით სპობს და მერცხალს საკვები აღარ აქვს, მხოლოდ მაშინ მიფრინავენ მერცხლები თბილ ქვეყანაში.

მოსხარხებული გიჭუნა ჩეხურ საბავშვო თურნალიდან

რკინის ფასი

ვაჰაჲ ამირკუჩინი

ცოყვი ალიონზე ადგა. ათასი საქმე ჰქონდა. ხელ პირი ღებინა, და ის იყო, მუშაობას შეუდგა, რომ კრიტიკაც მოეცა.

რა გაეწყობოდა, ცოყვმა საქმეებს თავი მიანება, კრიტიკა შინ შეიპატრუა და საუჭმემ მიართვა.

— ოფლი დავიღვრია, ეს თბილ-წიფელი შევიღებინათვის რამისშორიდან მოვიტანია, იხე უსინდისო რთგორ უნდა ვიყო, რომ მოვიდე და შეგვიპაწოვო!

კრიტიკამ პირი არაფერს დააკარა, მხარ-თეძოვზე წამოწვა, მუთაქა მოიმარჯუა და კრიტიკის მოაყუა.

იპრიტიკა და იპრიტიკა; ამ მითისა მორჩა, იმ მითისა დაიწყო. ამ ტუისა თქვა, იმ მითისა მოაყოლა. ცოყვს ათასი საქმე ჰქონდა, მაგრამ იყუდა და თავაწიანად უსმენდა—რას იზამდა!

შუადღე გადავიდა. მოხალაშოვდა კიდევ. კრიტიკა მახალათის გუნებაზე იყო, არც სათმე ეჩქარებოდა. კრიტიკინებდა და კრიტიკინებდა!

ცოყვმა მთელი ღღე დაკარგა.

კარზე პატარა თავგმა მოუკაკუნა.

თავგს ყბა მიღამანდით აეხვია. თვალებიდან ხიმწრის ცრემლი ხდიოდა.

— ჩემო ცოყუნია, — ამოიწრუწუნა თავგმა, — ცბილის ტკივილმა შემიკლა. დავსუსტდი, საქმლის ხაშოგენელად ვერ წავსუდვარ. ერთი თბილი მასხესზე, მოვიკეთებ, თბილსაც დავგიბრუნებ და მადლიერიც დავჩრებიო!

— დამიღვეს თვალები, ეს რა გაიგონა ჩემმა ყურებმაო! — შემყვირა ცოყვმა და თავგს უსაყვედურა:

— ერთი თბილის დაბრუნება რა სათქმელია, ჩემო თავგუნიავე? ერთმანეთს თუ არ დავებმარეთ, რაღა ხიცოცხლეა ჩვენი ხიცოცხლეო!

გაიქცა ცოყვი, თავგს თბილი გამოუტანა და გვირილაც მისცა, ამისი ნაბარშით პირი გამოივღე, უებარი წამალიათ.

— ჰაი, შე მათხოვარო, შენაო! — ჩამოუკრიტიკა

საქართველო
ბავშვებისთვის

ბამბაჲუნა ცისფერი ქალაქი

ბევრი იარა, თუ ცოტა იარა, ერთ ცისფერ ქალაქს მიაღდა. „რა ლამაზი ქალაქია,“—გაიფიქრა ბამბაქულამ და მოვიდა ცისფერი ტროლეიბუსი. ტროლეიბუსმა უფითელი ურტებცან-ცალა ქალაქის შუაგულსიკენ გააქანა.

ქალაქი იყო სულ მთლიად ცისფერი. ცისფერ-კაზიანი გოგონები და ცისფერპერანგაინი ბიჭუნები ისე კობტად მიდიოდნენ ქუჩებში, ბამბაქულამ იფიქრა: „ეჲ, მე არა ვარ ასეთი ლამაზი.“

— სად ამოსვრილხარ ასე, ბამბაქულავ? — ჰკითხა ერთმა ბიჭუნამ.

— მე ასეთი ფერისა ვარ, — იცრუა ბამბაქულამ და დაღონდა. — ცისფრად უნდა შევიღებო ჩემი უფითელი ქურჩი. — გადაწყვიტა მამინვე, ქალაქის ერთ მივარდნილ უბანში სიმღებრო აღ-მთაჩინა და ქურჩი ცისფრად შეიღება.

ცისფერი ბამბაქულა ქუჩაში გამოვიდა და შესვდა ცისფერი ტროლეიბუსი, ტროლეიბუსმა ბამბაქულა ცისფერი ქალაქის ქუჩებში გაასერიანა. ბამბაქულამ იფიქრა: მთლი ერთი, ცისფერი ქალაქის ბაზარს დავითფალიერებო და ტროლეიბუსიდან ჩამოვიდა. შევიდა ბაზარში და რას ხედავს! — ზედ შესახველთან ერთი კაცი დგას, რომელიც ხაოცრად მგავს მგელს. მგელკაცის ხელში სისწორი უჭირავს და ვინც ბაზარში შესვლას დააპირებს, უველას სწონის.

მგელკაცა ისე იღრინება, ისე ეშტქება ხალხს, ბამბაქულას ნამდვილი მგელი გაახსენდა და კანკალმა აიტანა. სისწორთან უამრავი ხალხი ირევა, დიდი რიგია, ვინც ნაკლებს იწონის, მეტი ფული უნდა გადაიხალოს, ვისაც დიდი ღირა ადევს და მსუქანლოყებია, ნაკლებს იხდის — ასეთია მგელკაცის კანონი.

„არჩევა, თავს უნდა ვუშველო.“ — ჩაიბუტბუტა ბამბაქულამ და მოკურცხლა, თუმცა არავინ მისხდედა. მთელი ქალაქი სულ კისრისკებით გაირბინა, ქალაქის ბოლოს შეისვენა. მერე სცვივტა გრძელი ურტები და ცანცალ-ცანცალით გზას გაუღდა.

ბამბაქულა თეთრ ქალაქში

ბევრი იარა, თუ ცოტა იარა, ერთ თეთრ ქალაქს მიიღება. აი, მოვიდა თეთრი ტროლეიბუსი... ირგვლივ ყველაფერი თეთრი ფერისა იყო. სუფთა, თეთრი, ქათქათა ქალაქი დათოვლილსა ჰგავდა. გოგონები თეთრ, სიფრიფინა კაბებს დაფრიალებდნენ, ბიჭუნებს თოვლივით თეთრი პერანგები ეცვათ. თეთრ ასფალტზე დაქროდნენ თეთრი მანქანები, ტროლეიბუსები და ავტობუსები. უცებ ნიავმა შეარხია თეთრი ხეების კენწეროები და ბამბაქულას თეთრი ნიავი ეგონა. ბამბაქულას ახლა ძალიან მოუნდა თავისი თეთრი ქურქი, მაგრამ გვიანდა იყო.

იფიქრა, წივალ და ქურქს თეთრად შევიღებავო. მოხუცი მღებავი გაოცდა: ამ ხნის კაცი ვარ და ამ ფერის ქურქი ჯერ არ შემზვედრიაო. წითელი, ყვითელი, ცისფერი ერთმანეთს შერეოდა და ბამბაქულას სასაცილო მოწითალო, მოყვითალო, მოცისფრო ქურქი ეცვა. მოხუცი მღებავი ბევრს ეცადა, მაგრამ ქურქს თავისი ნამდვილი ფერი ვერ დაუბრუნა.

მოწითალო, მოყვითალო, მოცისფრო, მოთეთრო ბამბაქულა ქურქში გამოვიდა. ბიჭუნები და გოგონები ყუთინით გამოუდგნენ—ეს რა ფერის კურდღელი შემოსულა ჩვენს ქალაქშიო. ბამბაქულას თვალებზე ცრემლი მოერია და დარცხვენითმა დატოვა თეთრი ქალაქი.

დაღვრემილი ბამბაქულა გაუდგა გზას ტყისაკენ...

5-23/117

„კანაგალი“—ნახატი მარია წიგნივაძისა, 5 წ. თბილისი.

საქართველოს
ნიგელიტიკის

„ტრაფლერი“—ნახატი ვანო უჯნაჯუჭურიძისა, 9 წ. ქობულეთი.

„ფიზიკური“—ნახატი ნანა ქუთათელაძისა, 10 წ. თბილისი.

რედაქტორი: ჯანსუღ ჩარკვიანი, ხარუაქიელი კლდეია: მ. ნაზიშვილი, პ. შოგინაშვილი, ჯ. ლომია, მარ. მკვი-
ლიშვილი, ჯ. ნინო, ზ. ხაღაბე (სამხატვრო რედაქტორი), ნ. წულუკიანი (რედაქტორი მოადგილე), კ. შიშინაძე.
საბრუნველი: ილიკინტალური კომიტეტი და ე. ი. ლენინის სახელობის შირაქის რაიონის ორგანიზაციის
რესპუბლიკური საბჭოს უფროსი
უფლის მხატვრობა: ექვთიმის რეპეზენტაციის. შეკეთი ელკარ ამბოქიძისა. ტარედაქტორი: ნ. კონიშვილი.
გამოცემის ოცდამეორეამეტე წელი. ოცდამეორე წლისწინი მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ.
გამოცემის „საბუნდო“, გარეკ. მუც. № 1-10, გამოს. მუც. № 10-10, ტიპოგ. № 20, ხელნაწერულია დასაბეჭდად 20/1 1965 წ.
ლარსი დასაბეჭდად მოედგინეთ კომისიის დასაბეჭდად, ლენინის ქ. № 14. „საბუნდო“ და უფროსი მხარე. თბილისი, თბილისის № 81.
გადაცემის მხარე: თბილისი, მტკვარის ქ. № 81, ტელ. 5-37-38, 5-18-49. ფასი 20 კპა.

საბუნდო 76055